

NYHEDSBREV 13 MAJ/JUNI

Menstruation - stadig et vanskeligt emne for mange!

Da jeg var teenager og boede i Nyantanga, Rwanda med mine forældre og søskende, kan jeg tydeligt huske, at min Far undrede sig over, (og ind imellem gav ondt af sig over) hvor meget toiletpapir og hvor mange hygiejnebind der var brug for i en husholdning med mange hunkønsvæsner. Dengang var det en ret stor udskrivning, og produkterne var markant dyrere og sværere at få end hjemme i Danmark.

Sådan er det stadig i Rwanda og Burundi, og ifølge Verdensbanken bliver 70% af skolepiger i Burundi hjemme fra skole, når de har menstruation, på grund af mangel på menstruationsprodukter og ordentlige toiletforhold, hvilket i snit giver et fravær på fem dage pr måned. Konsekvensen er ringere skolegang og høj risiko for at forlade skolen i utide. Derfor var det en stor glæde, at vi i Batwaprojektet ved Musema i denne måned kunne

uddele menstruationskits til alle pigerne. Et kit består af trusser, 2 vandtætte, men vaskbare holdere, og seks foldbare stoffind og sæbe til at vaske både sig selv og bindene med. Udover den instruks, vi gav ved uddelingen, bliver der fulgt op med mere undervisning i viden om egen krop, hygiejne osv. Det er i den grad nødvendigt, for pigerne har ingen eller kun ringe viden om egen krop, cyklus, sex osv. Og mange fortæller ikke deres mødre, når de får menstruation, fordi der ikke er tradition for, at det med kroppen er noget, man taler om. Det var meget tydeligt, at det i den grad vil gøre en forskel for pigerne, at de nu har menstruationsbeskyttelse. Indtil nu har de ikke haft hverken trusser eller andet, hvilket vil sige, at de har levet med bare at bløde og tørre det af benene efterhånden.

Lise og Julien forklarer hvordan pigerne skal bruge bindene og vedligeholde med vask osv.

I en landsby hvor adgang til rent vand og sæbe er meget begrænset, og hvor man ikke har meget tøj at skifte med, har det også givet udfordringer med hygiejne og lugt osv.

“Hvor er vi glade for, at vores piger bliver hjulpet”, sagde en af mødrene, “Men hvad med os? Vi har heller ikke noget.” Den måtte vi lige gribe og skrive til Korskirkeens Musema-udvalg, som har betalt disse kits, og svaret kom straks tilbage; ”Selvfølgelig skal vi hjælpe her også!” Ved Musema hjælper man også 16 forældreløse piger, og de har også modtaget hver sit kit.

Vores største udfordring er at finde det vandtætte indlæg til bindene lokalt, så lige nu bliver det taget med ud i kufferter, hvilket ikke er den mest langtidsholdbare løsning.

Rent vand i Rorero

Tæt ved Rubura ligger Batwasamfundet Rorero. Her er vi inden for det sidste år startet op med at hjælpe i alt 46 familier med undervisning i landbrug, husdyrhold, sundhed og hygiejne og med at få bedre huse. Et vigtigt element i det er adgang til rent vand. Både drikkevand og rent vand til madlavning og tøjvask.

I Rorero er der nu lukket en kilde, støbt omkring den og lavet såkaldte lavabots - støbte kar/vaske - og det skulle indvies med manér. Derfor havde vi inviteret borgmesteren til at komme og klippe snoren. Med den lumske bagtanke, at når han så, hvor meget BiD gør for det lille samfund, så kunne han måske overbevises om, at kommunen kan bidrage med noget mere jord. Det er nemlig nødvendigt for, at de kan dyrke nok til eget brug og til at bygge bedre og større huse til familierne.

Brændstoffmanglen var også slået igennem hele vejen til borgmesterkontoret, så i stedet for at komme i stor bil med chauffør, som han plejer, ankom han til Rubura på motorcykel, og jeg fik så æren af, at være chauffør for ham, Pastor Vianney og Peter – vi havde nemlig stadig ca. fem liter benzin tilbage i tanken på kirkens bil.

Man kan ikke køre hele vejen dertil, for de bor spredt rundt på en meget stejl skråning, så sidste del af vejen er til fods ligesom turen rundt til husene og ned til kilden. Stierne er så stejle, at min hjerne sender min krop i baglås med panikbeskeden; “du falder, du skrider, du kommer galt af sted”, så snart jeg prøver at tage første skridt. Så hele nedturen foregik med Peter i hånden og i et roligt tempo, men til gengæld uden uheld!

Nede ved det smukt pyntede kilde-anlæg klippede borgmesteren snor, og der blev sunget og danset og holdt taler, inden vi klatrede op af den stejle skrånning igen. Den borgmester tilbringer bestemt ikke al sin tid bag et skrivebord. Han er faktisk i irriterende god form og tog turen op igen småsnakkende og ubesværet, hvorimod jeg pustede noget mere og havde fået pænt røde kinder, da svarende til 23 etager var tilbagelagt ;)

Vanskelig situation i Burundi - og farvel til Rubura

Igennem de sidste måneder er problemerne med brændstofmangel bare vokset og vokset. Alle steder holder biler i køer i mange dage og venter og håber på brændstof. Indimellem kommer der lidt, og er man heldig, får man lov til at købe måske 20 liter, men konsekvenserne i samfundet er enorme. Transport er nu en mangelvare, og det gælder alle områder lige fra buskørsel, transport af varer, ambulancekørsel og transport af skolebørn. Folk er desperate og fortvivlede. Senest har selskabet, der kører skolebusser i Bujumbura kapituleret, og sagt, at de ikke længere kan køre, for de har intet brændstof.

conséquences du manque de carburant

🕒 28/05/2024 ✍️ Stanislas Kaburungu 💬 0

L'approvisionnement est paralysé puisque les camions passent plusieurs jours stationnés

Sammen med stigende priser, stor mangel på mange almindelige varer og et system præget af ikke særlig skjult korrupsion, er det anledning til dyb frustration og spirende utilfredshed med tingenes tilstand. Set lidt udefra virker Burundi som et land i frit fald. Og den almindelige befolkning køber ikke længere budskabet om, at Rwanda står bag alt, der går galt. Måske derfor har man gennem de sidste par måneder oplevet angreb flere steder primært i Bujumbura, hvor der blandt andet er kastet med håndgranater og sprængt transformerstationer i luften.

Kamenge : un mort et plusieurs blessés dans une explosion de grenades dans un bar

06/05/2024

Overskrifter fra nyhederne - om de tunge konsekvenser af det manglende brændstof, og om et af angrebene i byen.

Seneste angreb var 10. maj, hvor der i det centrale Bujumbura lige efter mørkets frembrud blev kastet håndgranater ind i mængden af folk, der stod i kø ved busserne for at komme hjem fra arbejde. Mange blev sårede og fire dræbt, og ingen har endnu taget ansvar for angrebet.

Jeg sad i sikkerhed oppe i fredelige og trygge Rubura, men uden brændstof, hvilket reelt betød, at jeg ikke kunne komme derfra, hvis det skulle blive nødvendigt. Selv "det parallelle marked" var komplet tørlagt, uanset hvor høj pris vi var villige til at give per liter! Samtidig begyndte mange af mine planlagte aktiviteter at blive aflyst på grund af manglende brændstof, blandt andet Kvindernes årsmøde. Jeg kunne mærke, at jeg ikke længere var helt tryk ved at blive – måske også fordi jeg er alene – og Jep og resten af familien var helt enige i, at det nu var tid at tage snakken med Morten Kofoed om, at jeg måske skulle rejse videre til Rwanda lidt tidligere end planlagt. Det endte det med, og pludselig skulle jeg til at pakke, rydde op, lave inventarlist over huset osv.

Den hyggelige stue og spisestue. Kun billederne af familien er pakket væk, resten bliver i huset, som nu er efterladt i virkelig god stand til glæde for andre - og forhåbentlig også igen for os ☐

Det betød også, at der denne gang ikke blev tid til afskedsmiddage, taler i kirken osv inden afrejse, men heldigvis var der hos alle lokale samarbejdspartnere stor forståelse for beslutningen. "It is how it should be" skrev Pastor Vianney, og fra Kvindedepartementet skrev de; "You have to leave".

Jeg nåede heldigvis at give gave til Consolate - formanden for Kvindedepartementet. Hende vil jeg savne meget.

Rwandair klar til afgang mod Kigali

Så mandag 20. maj satte jeg mig i flyet mod Rwanda, hvor både brændstof, sukker, øl og andet godt er tilgængeligt uden begrænsninger. Jeg vil savne skønne, skønne Rubura og alle de gode mennesker, jeg har lært at kende i Burundi, men jeg må sige, at landet som sådan ikke har været let at fungere i, siden de lukkede grænserne mod Rwanda i januar. Det har krævet meget energi, planlægning og overblik at få hverdagen og arbejdet til at hænge sammen. Så man kan sige, at de sidste uger i Rwanda bliver en "overgangsfase", hvor jeg kan vænne mig til ikke at være konstant bekymret for, om jeg kan køre derhen, jeg gerne vil, om jeg har kontanter (læs millioner) nok, når jeg ikke kan komme i banken, og at gå på gaden og være bare lidt anonym. Det sidste dog mest i Kigali – andre steder i Rwanda bliver det stadig kommenteret, når der kommer en hvid dame gående ☐

Advocacy og skolekampagne med YSM

I de fleste af vores projekter er advocacy/fortalervirksomhed et stort og vigtigt element. Her informerer man lokalområdet, offentlige myndigheder og kirkerne om, hvilke aktiviteter man har og prøver at samarbejde med dem om, at tingene lykkes bedst muligt.

I projektet med unge mødre i Butare har der været radioudsendelser både i lokalradio og den nationale radio, hvor medarbejderne i projektet har fortalt om arbejdet. Det har givet rigtig meget positiv respons, mange præster og skoler har efterfølgende ringet til projektleder Leonard og psykologen Esperance og rost dem, men også efterspurgt indsatser i deres områder.

Projektets medarbejdere i radiostudiet. Projektleder Leonard til højre.

Et andet vigtigt element er skolekampagner. Her besøger medarbejderne og nogle af de unge mødre de lokale sekundærskoler for at informere om projektet, men også for at skabe fokus på det store problem med teenagegraviditeter. Her er også de unge mænd en vigtig gruppe at få fat på, da de i den grad er en del af problemet men traditionelt har alt for let ved at slippe for at tage ansvar, hvis de gør en pige gravid.

Teamet besøger først skolerne og informerer om projektet. Her har de to unge universitetsstuderende med, som gennem drama italesætter nogle af de mange fristelser, dilemmaer og svære valg unge mennesker bliver mødt af i deres hverdag. Senere etableres der "klubber" på skolerne som et tilbud efter skoletid.

De ledes af en lærer, som er blevet trænet af personalet i projektet, og nogle af de unge mødre er også med i klubberne. Her er det så muligt at tage dybere snakke om krop, seksualitet og prævention i mindre grupper. Klubberne er primært for unge i de sidste fire år af sekundærskolen, altså fra omkring 14 år.

Jeg var med på en katolsk sekundærskole i Sovu i udkanten af Butare. Det var imponerende og meget underholdende at se de to unge mennesker og Bosco fra projektet lave drama om, hvor fristende unge damer kan være, når de kommer forbi med vrikkende hofter, eller hvor fristende det kan være at sige ja til sex mod at få nyt tøj, en telefon eller bare penge til hygiejnebind osv.

Det er SÅ vigtigt, at de gennem skolekammeraterne også når ud til de unge mænd. Og et af slagordene i kampagnen er: My sister – my pride. Min søster – min stolthed. Målet er at få dem til at tænke; hvad hvis det var min søster?

Efter info og drama var der spørgsmål til de unge skoleelever, hvor de kunne vinde skolemateriale, hvis de kunne svare godt for sig, og det kunne de!

Det er dejligt at se, hvor engagerede vores medarbejdere er i også denne del af projektet.

Lykken er - gode veninder!

Og sådan nogle er jeg i dén grad velsignet med at have. Og hvor heldig er man lige, når man når at få besøg ikke én eller to, men hele tre gange igennem det sidste år? Mette har været her to gange og besøge mig i Burundi, og en lørdag formiddag i maj fik jeg pludselig en besked fra Jette: "Hvis jeg kan få ferie, skulle jeg så ikke komme og være sammen med dig i Rwanda den sidste uge, inden du rejser hjem?"

"Jo da" svarede jeg, og Jette var effektiv, så allerede samme dag var ferien i hus og billetten bestilt! Jette har været med på begge Kvindenetværkets rejser til Rwanda, så det bliver et gensyn og også lidt arbejde i Kvindenetværkets regi, hvor vi begge sidder i bestyrelsen. Lørdag lander hun i Kigali og så har vi ellers en masse på programmet den sidste uge inden hjemrejse.

Det kan I læse meget mere om i mit – for nu – sidste nyhedsbrev, som kommer midt i juni.

